

La concurrència a una acció

Com se sap, la preposició *amb* denota, entre d'altres relacions circumstancials, la coincidència o concurrència a una acció: *Hi vaig anar amb tu, Volla parlar amb mi, Ho vam examinar amb el director, Coincideixo amb vosaltres*. Es pot esdevenir, però, que el verb (o el substantiu) de què depèn el grup nominal que cal introduir amb un element d'enllaç comporti ja, en el seu significat, aquesta idea de concurrència a una acció. Aleshores, en alguns casos, en lloc de la preposició *amb* pot convenir, com a element d'enllaç, la conjunció copulativa *i*, amb què aquestes dues partícules, malgrat la diferència de categoria gramatical, arriben a ésser intercanviables. Aquest fet té lloc en frases amb verbs com *unir, barrejar, mesclar, aliar, confondre; fondre, acoblar, enllaçar, confluïr, ajuntar, casar*, etc., o bé amb els substantius corresponents: *unió, barreja, mescla, aliança*, etc.

Quan els dos elements dels quals s'afirma o s'esmenta la unió, aliança, barreja, casament, confluència, etc., constitueixen conjuntament el subjecte del verb, no es poden enllaçar sinó amb la copulativa *i*, car representen, de fet, dos termes coordinats, i la idea d'unió, enllaç, etc., és expressada pel verb: *Unir-se home i dona en matrimoni, Unir-se liberals i conservadors, La Noguera i el Segre confluïxen més amunt de Lleida, Acoblar-se el*

mascle i la femella. Però si un dels dos elements representa el subjecte de l'oració i l'altre un complement circumstancial —amb què, en la seqüència de la frase, el verb figura entre l'un i l'altre—, l'element d'enllaç ha d'ésser necessàriament la preposició: *El pebre s'ha barrejat amb la sal, El Freser confluïx amb el Ter a Ripoll, L'adjectiu concorda amb el substantiu, Els lligaboscós s'enllaçaven amb la vinya salvatge, El meu nebot es casa amb la nola gran del Pere*.

En canvi, quan aquests dos elements constitueixen complements de verb o de nom, si bé és més usual d'enllaçar-los per mitjà de la preposició *amb*, també es pot recórrer, amb el mateix valor —encara que amb una anàlisi sintàctica diferent—, a la conjunció copulativa: *Alliar l'or amb l'argent, Aliar la força amb la prudència, Mesclar l'aigua amb el vi, Barrejar la civada amb l'ordi, El casament de la senyoreta X amb el fill del general*. Però, com deïem, amb el mateix valor, *Acoblar el mascle amb la femella i Acoblar el mascle i la femella, La confluència de la Noguera amb el Segre i La confluència de la Noguera i el Segre*.

Cal advertir que tots els exemples amb què hem il·lustrat aquest comentari són extrets del Diccionari General de la Llengua Catalana, de Pompeu Fabra.

Albert Jané